# DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 17den FEBRUARY, 1827. N. 7

*Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe* William Lee.


## UITTREKSELS VAN NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

*Napoli di Romania*, 13*den Oct.*—Met een gisteren avond hier binnen gekomen Engelsch vaartuig, heeft het kommité der nationale vergadering, (de kommissie der dertien) eenen brief van den Engelschen zaakgelastigden te Konstantinopel, Heer Stratford Canning, ontvangen, bŷ welken bŷ de medeleden dier kommissie berigt: "dat hem de verwachte instructien, betrekkelŷk eene vereffening tusschen Griekenland en de Porte, alsmede het stellige bevel geworden zŷn, om het Turksche ministerie, aangaande de vorderingen der Grieken, gegronde voorslagen te doen;—dat de onderhandelingen tusschen Rusland en de Porte den 25sten September (7 October) moesten afloopen, en bŷ (Heer Canning) dadelŷk berigt van derzelver uitslag aan de kommissie zou zenden;—en dat, ingeval de zaken in der minne mogten eindigen, de Russische gezant onmiddelŷk uit Akerman naar Konstantinopel komen zou, om de aangelegenheden der Grieken, zoo spoedig doenlŷk, ten einde te brengen." Deze brief draagt, naar men zegt, tot onderteekening: uw vriend en dienaar, Stratford Canning.

*Alexandrie*, 19*den Oct.*—De Grieksche vaartuigen, die op onze hoogte kruissen, doen onze stad veel afbreuk. Eenige dagen geleden hebben zŷ een oorlogschip van 20 stukken geschut, dat tot de vloot van den Pacha behoorde en ter verkenning was uitgezonden, genomen. Naauwelŷks was het ongeveer eene mŷl buiten den mond gekomen toen twee kleine Grieksche vaartuigen, die in den omtrek zworven om het vertrek der Egyptische vloot te vernemen, het aangrepen en veroverden. De Pacha zond de zegevierende vaartuigen verscheiden schepen achter na, doch deze konden hen niet meer inhalen. Tegen het einde dezer maand gaat ons eskader onder zeil; van troepen en geld, die aan boord zouden genomen worden, hoort men nog niets, maar wel van leeftogt.

*Korfu*, 3*den Nov.*—Dezer dagen zŷn twee scheepsladingen van 800,000 ponden rŷst, op rekening van het Grieksche kommité, door den Heer Eynard, van hier naar Napoli di Romania gezonden, welke kort daarna door eene derde lading van 400,000 pond naar dezelfde plaats is gevolgd geworden. Van alle kanten worden bŷ de hier aanwezige kommissarissen aanzoeken gedaan om levensmiddelen en amunitie; de enkele legerhoofden ontvingen echter tot antwoord, dat zŷ zich aan hun gouvernement wenden moesten, aan hetwelk de middelen bezorgd waren, om in derzelver behoeften te voldoen. Een door het Paryzer kommité naar Napoli gezonden schip is eergisteren hier voorbŷ gezeild. Het heeft eene lading van 600,000 pond meel, rŷst en beschuit. Het stellen der levensmiddelen in handen der regering is het gelukkigste dat gebeuren kan, om orde en geregelheid in de openbare zaken te brengen. Attika bevindt zich nog in denzelfden toestand. De troepen van den Serasker lŷden aan hetzelfde ongemak als de Grieksche, te weten, aan den honger. De Grieksche regering stelt alles in het werk om een aantal troepen, zoo groot als maar immer mogelŷk is, in Romelië zaam te trekken. De expeditie van Coletti heeft hetzelfde ten doel. Noleons en Leondos hebben last om hunne magt op hetzelfde punt te vereenigen. Kolonel van Heydeger met zŷne spitsbroeders is hier aangekomen, en heeft zich, als een man van uitstekende hoedanigheden en byzonder karakter, spoedig in een hoogen graad de achting verworven van de genen, waarmede hŷ in aanraking kwam.

*Zante*, 10*den Nov.*—De Beyersche officieren die, gelŷk men weet, te Ancona op den Pegasus waren scheep gegaan, zŷn behouden aangekomen te Napoli, waar het Grieksche gouvernement hen met achting en dankbaarheid ontvangen heeft. Een hunner, een kamerheer des konings van Beyeren, is wegens den slechten staat zŷner gezondheid gedwongen geweest van Korfu naar Ancona te rug te keeren.

*Konstantinopel*, 10*den Nov.*—(Correspondentie artikel van de *Allg. Augs. Zeitung*.) De Britsche zaakgelastigde, Heer Stratfort Canning, had, gelŷk men weet, reeds vroeger aan den Reis Effendi het protokol medegedeeld van eene, op den 4den April dezes jaars, tusschen den Hertog van Wellington en den graaf van Nesselrode, te Petersburg voorgevallen conferentie, volgens welke de hoven van Rusland en Engeland, ten behoeve der Grieken, wilden tusschen beide komen. Dit protokol was verzeld geweest van eene confidentiele instructie, aan den Heer van Chabert gerigt, en had waarschŷnlŷk ten doel de Porte voorloopig te onderrigten, dat alle Europesche hoven, ten opzigte der Grieken, gemeenschappelŷk te werk gaan zouden. Intusschen hebben de overige ministers der groote mogendheden de daartoe benoodigde instructiën nog altŷd niet ontvangen, en de Engelsche zaakgelastigde zet zŷne onderhandelingen tegenwoordig alleen voort. Het schŷnt echter, dat de officieel bekend geworden mededeeling, dat de Britsche minister van buitenlandsche zaken, Heer Canning, tŷdens zŷn verblŷf te Parŷs, zich aangaande de Grieken in bewoordingen heeft uitgelaten, die voor geene dubbelzinnige uitlegging vatbaar zŷn, eenen diepen indruk op den Reis Effendi heeft te weeg gebragt. Verscheiden kenteekenen doen zelfs vermoeden, dat de Divan ook dit waagpunt zal inwilligen. De executiën duren hier steeds voort, terwŷl de verjaagde Janitsaren op den Aziatischen oever blaken en branden.

*Triest*, 18*den Nov.*—Wy hebben brieven uit Konstantinopel tot den 26sten October, waarin het volgende gemeld wordt:

"De revolutie, brand en de pest maken thans het verblŷf te Konstantinopel zeer gevaarlŷk. De naar Natoli gevlugte Janitsaren bedreigen de stad met vuuren moord, doch daar hunne aanslagen steeds mislukken, en zŷ geene ondersteuning bekomen, zoo kunnen zŷ niets ondernemen. Sedert den 20sten dezer ziet men eene menigte lŷken in de zee drŷven, en talrŷke vaartuigen houden zich bezig om de verbannene personen naar Azie te voeren."

*Livorno*, 22*sten Nov.*—Gisteren middag is in onze haven, van Marseille, aangekomen het vaartuig van Lord Cochrane.—Het gouvernement heeft aan de ekwipagie geweigerd gemeenschap met de stad te hebben. Men vermeent dat de lord zelf te Marseille is gebleven, en dat het vaartuig slechts is gekomen om zŷne echtgenoote te halen, welke zich te Pisa bevindt. Onze regering heeft naar Florence geschreven, om te weten hoe zich te gedragen.

*Lissabon*, 22*sten Nov.*—Na dezen morgen de uit de Algarven te rug gekeerde troepen uiteen te hebben doen gaan en dezelve bŷ dagorder van het ministerie den welverdienden lof te hebben doen geworden, ontving ons gouvernement het berigt der nieuwe invallen van de uitgewekenen. Onmiddelŷk zŷn de noodige bevelen afgevaardigd om wederom, op al de bedreigde punten, troepen te doen zamentrekken, en men vermeende, ten gevolge der genoemde maatregelen, omtrent den uitslag volkomen gerust te mogen zŷn.

*Stokholm*, 21*sten Nov.*—Eenige agenten van den Pacha van Egypte hebben aanzoek bŷ onze regering gedaan, om verlof te bekomen tot aanbouw van eenige fregatten op de Zweedsche werven, doch zulks is hun geweigerd geworden.

*Groningen*, 27*sten Nov.*—De kommissie door het gouvernement benoemd, om een grondig onderzoek van den waren aard der ziekte alhier te doen, heeft haar verslag overgeleverd, het komt hoofdzakelŷk hierop neder: de eerste oorzaak van de ziekte moet toegeschreven worden aan de overstroomingen des afgeloopenen jaars, van welke de slŷkige waters in eenen kleiachtigen grond zŷn ingetrokken, en aldaar eene verandering in hunne geaardheid ondergaan hebben. In de maand July heeft het twee achtereenvolgende dagen een weinig geregend; dit water heeft in het reeds in den grond verdorven slykerig water eene gisting doen ontstaan, welke er de lucht met doodelŷke dampen besmette, en deze dampen hebben de ziekte veroorzaakt.

*'s Gravenhage*, 29*sten Nov.*—De rector magnificus der hoogeschool te Groningen heeft, den 25sten dezer, bepaald, dat, daar er, uithoofde van de aanmerkelŷke verminderde sterfte in de afgeloopene week, waarmede zich, volgens de verklaring der geneeskundigen, ook eene aanzienlŷke vermindering van zieken vereenigt, er geene reden langer schynt te bestaan ter verdere uitstelling der akademische lessen, deze op den voorheen aangekondigden tŷd, den 5den December aanstaanden, op nieuw zullen worden geopend.

*Madrid*, 2*den Dec.*—De sterke nota's, welke ons kabinet zoo van Engeland als Portugal ontvangen heeft, stellen hetzelve in de uiterste verlegenheid. Het Spaansche gouvernement ziet zich by deze nota's ten sterkste door deze beide mogendheden bedreigd, ten zŷ het genoegzame voldoening geve omtrent de gewapende invallen der uitgewekenen. Portugals houding is des te dreigender, wŷl eene Engelsche maatschappŷ aan hetzelve heeft aangeboden de oorlogskosten voor te schieten, ingevalle dezelve met Spanje mogt uitbarsten.

De ministers die sedert eene maand wederom eenmaal 'sweeks aan het Escuriaal met den koning arbeiden, zŷn laatstleden Zaturdag derwaarts vertrokken met het stellige besluit om Z. M. volkomen omtrent de koninklŷke vrŷwilligers in te lichten, en aan denzelven de onmogelŷkheid te verklaren, om zoo lang dezen bestaan, het rŷk in rust te bestieren; tot het aanvangen dezer gevaarvolle poging hadden zŷ zich van een breedvoerig rapport voorzien, waarin al de bezwaren, welke tegen de vrŷwilligers zŷn aan te voeren, naauwkeurig waren opgesomd; onder de vŷanden, welke zŷ ter bereiking van hun doel te bestrŷden zullen hebben, telt men hoofdzakelŷk den Infant Don Carlos, den hertog de l'Infantado, den aartsbisschop van Toledo, den generaal der Franciskanen, en bovenal de vereenigde geestelŷkheid.

*Den* 3*den Dec.*—(Byzondere korrespondentie uit het *Journal des Débats*.) De Engelsche gezant bŷ ons hof heeft geens-

zins genoegen genomen met de ophelderingen, door den Heer Salmon in deszelfs nota, van den 28sten en 29sten aangevoerd, en heeft aan den Heer Salmon wederkerig eene zeer sterke nota ingezonden. Deze nota wordt echter door den Heer Lamb besloten, op eene wyze welke te kennen schynt te geven, dat hem de benodigde instructiën ontbreken, om iets van ons gouvernement te vorderen, of iets aan hetzelve toe te geven. Van de andere zyde beschouwd, schynt deze diplomaat de regeling van zyn gedrag minder uit Londen dan wel uit Lissabon te moeten verwachten.

Het Portugeesche gouvernement, den 23sten des morgens, de tyding ontvangen hebbende van den inval in Traz-os-Montes, heeft nog denzelfden avond, door den minister van buitenlandsche zaken aan den markies van Casa Flores, onzen gezant te Lissabon, doen aanschryven, dat deszelfs functiën van ambassadeur waren geëindigd, en dat hem, wanneer hy zulks mogt begeeren, deszelfs paspoorten, tot het verlaten van Portugal, zouden worden uitgereikt.

Deze daadzaak is stellig, zeer stellig, en daar het buiten allen twyfel is dat het Portugesche gouvernement geenszins tot dezen scherpen maatregel is overgegaan, zonder vooraf met Sir W. A'Court geraadpleegd te hebben, zoo moet men veronderstellen, dat Portugals gedrag, ook dat van den Heer Lamb zal regelen, welke voorzeker zyn verblyf te Madrid op eene even korte wyze zal afbreken, als de Heer de Casa Flores het zyne te Lissabon heeft afgebroken. Inmiddels doet ons gouvernement, hetwelk den storm voorziet, alles om denzelven te bezwaren; het biedt zelfs aan den minister Calomarde en de drie kapiteinen generaal over welke het meeste wordt geklaagd, te doen vervangen.

De generaal Longa bevindt zich thans vyf mylen van Braganza, in het dorp Alcanizas, op onze uiterste grenzen gelegen, en de generaal St. Jan ligt aan den oever der rivier Caya in Estramadura, deze beide generaals hebben ieder ongeveer twee duizend man onder hunne bevelen, en zulks strekt voorzeker niet tot beveiliging van het Spaansche grondgebied, het welk nimmer met eenen inval der troepen van het Portugesche regentschap bedreigd is geworden.

De Heer De Moustier had Madrid eergisteren moeten verlaten, maar is nog niet afgereisd, en de Heer Lamb, die zyn vertrek niet had aangekondigd, verkoopt echter zyne paarden, en maakt andere toebereidselen, welke te kennen geven, dat hy niet geloofd hier lang te zullen verblyven.

*Parys, 4den Dec.*—De markies de Chaves, zich in den aanvang van October te Lugo aan het hoofd van 8000 man bevindende, heeft aldaar by dagorde de volgende proclamatie afgekondigd:

"Koningsgezinde Portugezen, de dag breekt aan, die getuige van uwen roem zal zyn en uw geluk bevestigen zal. Uw lot, in de wangschaal gesteld door de tusschenkomst van hatelyke zendelingen, is eindelyk beslist; zy gaven aan uwe edelmoedige onderneming het voorkomen van eenen opstand; maar Europa kent heden den waren geest van onze grondwet; het weet dat de troon van Brazilië onvereenigbaar is met den troon van Portugal; het weet dat het constitutionele charter, door verraders van raadslieden voorgeschreven, en hetwelk eeniglyk ten doel heeft, om onder ons Republikeinsche zaden te verspreiden, met geweld aan Z. M. Don Pedro ontrukt is.—Nimmer heeft het in zynen koninklyken wil kunnen opkomen, wetten te willen voorschryven aan eenen staat, omtrent denwelken hy, reeds by het leven zelf van koning Don Joan VI. afstand van alle zyne regten heeft gedaan.

"Ja, grootmoedige Portugezen, edele verdedigers der godsdienst en legitimiteit, gy zult de voetstappen uwer doorluchte voorvaderen drukken, uwe roem zal die der vermaardste helden evenaren, en wel ligt overtreffen. Dat niets U in uw besluit doe wankelen. De party der regeringloosheid heeft willen doen gelooven, dat de beste der koningen uwe ontwaping had bevolen, dat gy gevangelyk naar Portugal te rug gevoerd zoudt worden. Verwerp dusdanige lasteringen. Neen gy zult niet ontwapend worden; gy zult voortrukken, het zwaard in de eene, den olyftak in de andere hand; aan de verraders zult gy den

kryg, aan de getrouwen den vrede brengen. Ik geef U de verzekering hiervan, en my dient gy te gelooven, my die U nooit bedroog, my die U steeds op het pad der eer en van den pligt heb geleid. Ik heb van koning Ferdinand VII. eenen brief ontvangen, by welken hy onze wenschen voor het heil des Spaanschen troons aanneemt, en den eed billykt, dien wy gezworen hebben, om de regten van onzen wettigen en wel beminden vorst en heer Don Miguel I. te verdedigen.

"Stel U derhalve gerust en betrouwt U op my: Ik zweer niet te zullen rusten, voor dat gy als overwinnaars in den schoot uwer gezinnen te rug gekeerd zult zyn, en de dag daarvan is niet verre verwyderd.

"Verheffen wy onzen luisterryken beschermer den Katholyken koning, en herhalen wy gedurig in den grond van ons hart, *Leve onze heilige Godsdienst! Leve Don Ferdinand! Leve onze wettige koning en heer Don Miguel I.! Dood aan de vrymetselaren!*

"Gegeven in het hoofdkwartier van Lugo, den 29sten October 1826.

(get.) "De Markies DE CHAVES."

*Den 5den Dec.*—Eindelyk deelt de *Constitutionel* de volgende berigten uit Portugal mede, welke hy zegt den 26sten November gedagteekend en door een buitengewonen koerier medegebragt te zyn: De Portugesche muiters, wier getal minder aanzienlyk is, dan men het opgeeft, zyn werkelyk in de provincie Tras os Montes gevallen en hebben zich zelfs meester gemaakt van de steden Merida en Chaves, welke opene plaatsen zyn, die dus zelfs aan partygangers geenen tegenstand kunnen bieden. Hun oogmerk is in de provincie Minho, die geene punten, voor verdediging vatbaar, oplevert, voort te rukken en aldus te Porto te komen, waar zy denken verstandhouding te hebben. Doch de konstitutionele regering heeft hierin voorzien en de ingezetenen van Porto, die slechts door handel en nyverheid bestaan, zyn natuurlyk voor het stelsel gezind, dat beide begunstigt. Hier is het waarschynlyk dat de armee van Pater Cyrillus het hoofd zal stoten.

De Pater Cyrillus, welken de korrespondent van den *Constitutionel* hier bedoelt, is de Pater generaal der Franciskanen, eene order, die onder alle de monniken van Spanje, als de gene beschouwd wordt, welke het meest toebrengt tot de onrust van geheel het Schiereiland. Dezelfde Pater generaal moet zich beroemd hebben, over honderd duizend kloosterlingen te kunnen gebieden en het blykt ook dat het hem geenszins aan geld ontbreekt.

Het zyn niet alleen de liberale bladen, welke deze berigten geven; ook het *Drapeau-blanc* verzekert, dat het Spaansche ministerie, tegen de klagten van het Portugeesche gouvernement de, waarlyk voor het bestuur van koning Ferdinand niet zeer vereerende verontschuldiging heeft ingebragt, dat de expeditie door de *kloosters* bekostigd en bereid was, en dat zelfs kapiteins generaal der Spaansche provincien, de uitgewekenen eigenmagtig, zonder kennis der regering, hadden laten doortrekken.

*Konstantinopel, 29sten Oct.*—Den 12den dezer zyn er vier vrouwen in zakken gebonden en in zee geworpen; twee derzelve hadden een gedeelte der stad in brand willen steken, en de twee anderen hadden zich onvoorzigtiglyk uitgelaten. Den 15den zyn wederom twee vrouwen, welke over publieke zaken gesproken hadden, in zakken gebonden en met de hoofden buiten dezelve, en zyn aldus te midden eener menigte vaartuigen in zee geworpen. Deze strafoefening heeft eenen grooten indruk gemaakt.

Ook zyn verscheiden personen onthoofd wegens het spreken over publieke zaken. Des nachts worden ook eene menigte menschen ter dood gebragt, en vele verbannen.

De verslagenheid is algemeen, en overal verbeelt men zich inquisiteurs te zien. Niemand durft byna spreken.

In eenige kazernen is eene aanstekende ziekte uitgebarsten.

*Zwolle, 11den Dec.*—De staat der heerschende ziekte in deze Provincie is, met uitzondering van de gemeente Blokzyl, in de afgeloopene week verbeterd, de sterfte was minder, de zieken niet vermeerderd, noch de ziekte verergerd; doch in de genoemde gemeente Blokzyl is gedurende de laatste dagen de sterfte grooter geweest dan in daarvoor gaande, terwyl er ook veel meer zieken gevonden worden, waaronder zich bevonden welke zeer gevaarlyk zyn; men schryft deze verergering toe aan het aanhoudend vochtige en zachte luchtgestel.

*Madrid, 26sten Nov.*—(Byzondere korrespondentie in het *Journal des Debats.*) De raad van ministers, verschrikt, zegt men, door de nota des Heeren Lamb en, heet het voorts, door die der ambassadeurs van Rusland, Oostenryk en Frankryk, heeft besloten Engeland te doen bedaren, door al deszelfs vorderingen in te willigen, behoudens het vermogen, om naderhand heimelyk te handelen tegen hetgeen slechts voor het openbaar is toegestaan. Zie hier wat in dezen staatsraad besloten is:

1. Men zal onverwyld de wapenen der Portugesche uitgewekenen uitleveren, aan de kommissarissen door het regentschap gezonden om ze in ontvang te nemen, en men zal verantwoordelykheid vorderen van de kapiteins generaal der provincien, voor de uitvoering der hun tot die aflevering gegeven bevolen, alsmede voor de hun toegezonden instructien tot het weren van allen inval van den kant der Portugesche uitgewekenen.

2. De markies de Chaves en de burggraaf de Canellas zullen onverwyld genoodzaakt worden Spanje te verlaten.

3. De Portugesche officieren zullen van hunne troepen afgezonderd worden.

4, Ten slotte zullen de uitgeweken onder officieren en soldaten weder naar het binnenland trekken, en wel in kleine bezendingen, aangevoerd en onder bevel staande van Spaansche officieren, en ver genoeg van de overigen verwyderd. Dit is, in zakelyken inhoud, het heden morgen door den Heer Salmon, op de nota van den Heer Lamb, gegeven antwoord. Ongetwyfeld zult gy opmerken, hoe listig dit antwoord gesteld is; want van den eenen kant geeft het aan de regering het voorkomen van goede trouw, daar zy aanbiedt de ambtenaars te doen straffen, die, door kwaadwillendheid of nalatigheid, hebben te weeg gebragt, dat de hooge bevelen niet ten uitvoer zyn gebragt, terwyl van den anderen kant de Heer Salmon aanbiedingen doet, wier volvoering buiten zyne magt gesteld is door reeds voorgevallen gebeurtenissen, die, ten hoogste, uitvoerbaar zyn zullen in het, voorzeker meer dan waarschynlyk geval, dat de Portugezen, door de wapenen des regentschaps geslagen, genoodzaakt zullen wezen om naar het Spaansche grondgebied te rug te keren.

Maar hetgeen de maatregelen van ons gouvernement omtrent Portugal beter dan eenig ander ding bewyst is, dat de raad van ministers, te gelyker tyd dat hy het bovenstaande besloot, van eenen anderen kant aan den hoogen raad van oorlog bevel zond, om in den kortst mogelyken tyd een rapport in te leveren, nopens de gereedste en krachtdadigste middelen tot het ligten van 30.000 man, eene ligting welke, ondanks hetgeen de hooge raad van oorlog er van zeggen moge, door den staat onzer financien onmogelyk wordt gemaakt.

Maar er volgt nog meer: want gisteren hebben de onder-officieren der koningsgezinde vrywilligers van Madrid den geheimen last bekomen om de gemoederen der soldaten voor te bereiden tot eene expeditie, welke de omstandigheden meer dan waarschynlyk maken.

Evenwel verzekert men, dat eene kolonne der oproerigen geslagen en gedwongen is geworden naar Spanje te rug te keeren, en dat eene andere van 500 man, voor dat zy nog ons grondgebied verlaten had. door een Spaansch regiment in haren marsch gestuit en daarna ontwapend is geworden.

De policie doet sedert eenigen tyd talryke arrestatien; zoo des nachts als over dag, en zelfs midden op straat. Deze personen verdwynen, zonder dat hunne familien immer weten wat er van hun wordt, en op hun onderzoek by de policie ontvangen zy ten antwoord, dat het die lieden wel gaat, en dat hun niets ontbreekt.

De brieven van het Escuriaal zeggen, dat de gezondheid der koningin zich herstelt, dat de koning zeer aangedaan had geschenen over de onderneming der Portugesche uitgewekenen, en dat de Heer Colomarde, die de begunstigde minister was, van 'skonings achting veel verloren heeft, vermits deze hem al de bescherming schynt te wyten, welke aan de operatien der Portugezen verleend is geworden.

*'sGravenhage, 11den Dec.*—Met het schip Zephir, kapitein Osgood, zyn geene kouranten, maar wel eenige berigten van Java ontvangen, loopende tot den 16den Augustus ll., waaruit blykt, dat de in vroegere brieven aangekondigde maatregelen, tot bevrediging van een gedeelte der oproerige streken, na aanvankelyk met eenen goeden uitslag te zyn bekroond geworden, hebben moeten gestaakt worden. Twee Javaansche prinsen, onze belangen toegedaan, zyn toevallig in handen der rustverstoorders gevallen, dit heeft velen onder de hoofden, die zich reeds onderworpen hadden, aangemoedigd om op nieuw eene vyandige houding aan te nemen, zoodat het terrein van den opstand wederom te groot is geworden, om op alle punten door de onzen te worden bezet. De Luitenant Gouverneur Generaal de Kock had dan ook besloten, om zich tot het bezetten der meest gewigtige plaatsen te bepalen, in afwachting van de dagelyks verwacht wordende versterkingen, zoo uit Nederland, als uit de buiten bezittingen, welker voortdurende staat van rust had doen overgaan, om een aanzienlyk getal troepen van daar te rug te doen komen.

Intusschen werd te Djokjokarta in zoodanigen mate het gebrek gevoeld aan een krachtdadig Javaansch bestuur, dat men was overgegaan om den, in het jaar 1812, door het Engelsch bestuur onttroonden Sultan, te benoemen, om met en voor zynen nog zeer jongen achter kleinzoon, de zaken te besturen. De Heeren Engelhard en Muntinghe waren gecommitteerd, om den ouden Sultan naar Djokjokarta te begeleiden.

Op den 28sten July en den 4den en 11den Augustus, waren de onzen by Karjebew, Bontol en Kalidjenkin, met de muitelingen slaags geweest, en hadden hen, zonder verlies aan onze zyde, verdreven; in het laatste gevecht had een handvol Europeanen, onder de bevelen van den Majoor Sollewyn, de vyanden, door Dipo-negoro aangevoerd, verdreven, in weerwil van de verwarring, welke by die gelegenheid onder de inlandsche hulpbenden ontstaan was.

Op Celebes schenen de zaken een gunstigen keer te nemen, door den stygenden invloed van den aan het Nederlandsche gouvernement verknochten Prins Aroe Lompo.

By het afgaan dezer brieven, waren in Straat Sunda twee sterke detachementen uit Nederland aangekomen, met de scheepen Nederlandsch Koning en Jonge Adriana, in April van hier gezeild, en daar omstreeks denzelfden tyd nog uit onze havens een tiental andere schepen met troepen vertrokken zyn, zal de magt, in de laatste dagen van Augustus en het begin van September, met nog duizend man zyn versterkt geworden.—*Staats Courant.*

ADVERTENTIE.

BY den Raad Fiscaal van tyd tot tyd klagten inkomende over en ter zaak dat by eenige ingezetenen de verwisseling van de zoogenaamde *Driekantjes* en het accepteren van dezelve in betaling tegens 20 Stuivers oud Curaçaosch waarde verwygert wordt, hetwelk blykbaar oorsprong heeft in het denkbeeld dat het nieuwe muntstelsel in de waardy van de gekapte patienje eene verandering zoude daargesteld hebben, terwyl alleen zulks toepasselyk is op de Curaçaosche Stuivers die door de wettige bepaling van 2 1/2 Cent waarde, 10 perct. gedaalt zyn, waardoor al nu 20 Curaçaosche Stuivers even dezelfde waardy hebben dan bevorens 18 stuks van dezelve. *Zoo is het* dat hy Raad Fiscaal tot vermyding van alle verdere zoodanige klagten, by deze, ieder ingezeten hierop attent wil gemaakt hebben, en tevens hunne verpligting aangewezen, om zich stiptelyk naar de bepalingen van het nieuw Nederlandsch Muntstelsel, voor zoo ver in deze kolonie met den 1sten January ll. is ingevoerd te gedragen, welke tot meerder gemak van elk en een ieder ten dezen regarde hieronder is gespecificeert.

Een Driekantje van de Patienje doet 50 Cent of 20 oude Curaçaosche Stuivers.

| | | |
|---|---|---|
| Een 25 Ct. stuk | . . . | 10 oude Stuivers. |
| —— 10 Ct. stuk | . . . . | 4 dito dito. |
| —— 5 Ct. stuk | . . . . | 2 dito dito. |

RAMMELMAN ELSEVIER.

Fiscalaat den 14den February 1827.

FORTIFICATIE.

DE Raad van Administratie by den Vestingbouw alhier, brengt ter kennis van de belanghebbenden, dewelke de leverantie hebben van Klipsteenen en Zand, dat de betaling daarvoor geschieden zal iedere week, en wel des Maandags, Dingsdags en Woensdags, van Twaalf tot Twee uren nademiddags, ten Kantore binnen het Fort Amsterdam, alwaar op Zaturdag gewoonlyk, de werklieden betaald worden.

Namens de Raad voornoemd,

De Fungerende Trésorier,

VAN EPS, 1ste Luit. Adj.

Curaçao den 15den February 1827.

Gouvernements Secretary op Curaçao,
den 15den February 1827.

HET wordt hierby bekend gemaakt dat de Brieven Zak om naar Amsterdam verzonden te worden met het Nederlandsche brik schip Snelheid, gevoerd door Kapitein E. Claussen, op den 20sten dezer des morgens te zeven ure zal gesloten worden.

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

Den 9den February 1827.

KAPITEIN G. KALESHOEK, voerende het Brikschip Charlotta Margaretha, door onvoorzien oponthoud den 15den dezer niet kunnende zeilen, zoo als in de Couranten van den 20sten en 27sten January en van den 3den dezer is geannonceerd, maakt by deze bekend dat zyn vertrek waarschynelyk op den 20sten zyn zal. Over Vracht gooderen of Passagie, spreke men met den Weledelen Heer J. N. C. JUTTING.

Den 15den February 1827.

TE HUUR.

EEN uitgestrekt Woonhuis, gelegen op Scharlo, genaamd de "*Vyf Zinnen,*" in gedeeltens of het geheel, zoo als zulks mogte gelegen zyn, zynde in de beste order; daartoe geheve men zich te vervoegen by

SAMUEL LYON.

February 15, 1827.

TO RENT.

THE Extensive premises in Scharlo, named "*The Five Senses,*" in portions, or the whole, as may suit convenience, being in excellent condition. Apply to the undersigned

SAMUEL LYON.

Den 16den February 1827.

TE KOOP.

*By AUGUST MULLER,*

EENIGE Vaatjes Rolpens, Worst, Saucysen, Sny en Spersieboonen, alsmede eenige Hammen, aangebragt per de Willem Prince.

Lyst der sedert den 9den tot den 16den dezer aangebragte en onafgehaalde brieven.

| | |
|---|---|
| C Luckert | R Catalino |
| J Valencia | J L Desura |
| M H Variotzen | J Rahlff |
| C W Zeppenfeld | Salvador Tapia |
| J J Pool | J A Echinagucia |
| Dew. Philip Lyba | Gandelaria Herrera |
| Dew. M G Pletsz | Coronel J S Daza |
| M J Ridel | R Hoheb |
| Dew. Bekker | G Geraldino |
| J Oborgh | R Lindo |
| F Pietersz | S de J Senior |
| M H Cafiero | H Cafiero |
| C C Dupuy | J Salas |
| J Jantzek | Wed. Philips |
| M Pietersz | J de Abm. Sasso |
| Pedro C Naar | C Maduro |
| R de Merida | Cohen & Levison |
| D Born | D Bing |
| Neno Lacombe | J Mora |
| G H Deloon | J Machado |
| J M Dupuy | F N Neuman |
| Jacoba Dupuy | M J de Olivar |
| S C Henriquez | G Moron |
| C D Rudel | M J Ventura |
| Nicolaas Pietersz | Harrieta Delima |
| A Navaro | D Lopes |
| A M Gas | M Pinedo |
| M Lopez | J T Golding |
| J V Gragerina | José Augustino |

Curaçao den 16den February 1827.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

Fiscaal's Kantoor, den 16den February 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

# CURACAO.

*Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.*

INGEKLAARD—FEBRUARY.

| | | | |
|---|---|---|---|
| 10. | bark | Maria Manuela, Fernandez, | Coro |
| | brik | Willem Prince, Turner, | Amsterdam |
| | golet | Maria, Sicard, | La Guayra |
| 13. | —— | Favorite, Danies, | Coro |
| 14. | —— | Cathalina, Lazaro, | Cubà |
| | —— | Maria Carolina, Marconje, | Coro |
| 16. | —— | Aimable Lucia, Diedenhoven, | dito |

UITGEKLAARD—FEBRUARY.

| | | |
|---|---|---|
| 12. | golet | Maria Manuela, Fernandez, |
| 13. | brik | Louisa, Debarreaux, |
| | golet | Gouverneur Cantz'laar, De Hareth, |
| | —— | Mary, Evertsz, |
| | —— | Twee Vrienden, Wever, |
| 14. | —— | Rapport, Arnold, |
| | —— | Anita, Hanzen, |
| 15. | —— | Portena, Laroche, |

EVANGELISCHE KERK.

*Zondag den 18den February ten 9 ure.*
Predikdienst door Ds. J. Muller, s. a. z.

Op Donderdag den 15den dezer is alhier van Aruba aangekomen, Z. M.'s brik Panther, gekommandeerd door den kapitein luitenant Buis.

Wy hebben kouranten uit Bogota ontvangen loopende tot den 7den December.

By de aankomst van Bolivar te Bogota hadden de zaakgelastigden van Mexico, Groot Brittanje en der Vereenigde Staten van Noord Amerika, aan hem hunne opwachting gemaakt en begroet. Derzelver aanspraak of gelukwensching aan den President Verlosser en het antwoord op dezelve zyn over het algemeen schoon en belangryk, maar bevatten niets buitengewoons.

Gedurende zyn kort verblyf in de hoofdstad zyn aan hem verscheidene maaltyden, konserten en danspartyen gegeven, zoo wel door de vreemde zaakgelastigden als door de voornaamste ambtenaren der Republiek.

Volgens een besluit van het Kongres wordt aan Bolivar eene buitengewone magt toegestaan, die volgens de konstitutie aan den President kan gegeven worden in tyden van groot gevaar.

Toen Bolivar aan de brug van Boyaca kwam, de plaats waar den 7den Augustus 1819 het vermaarde gevecht geleverd werd, hetwelke het lot van Nieuw Grenada beslistte en de deur opende voor de bevryding van gansch Colombia, Peru en Bolivia, werd hy door de gezaghebbenden van Tunga met eene aanspraak verwellekomd.

Verder deelen deze kouranten mede vroegere gebeurtenissen in Venezuela voorgevallen, die ons allen bekend zyn en men twyfelt niet aan het dempen der onlusten by de verschyning van Bolivar in dit gewest.

Uittreksel eens briefs, gedagteekend Amsterdam, den 20sten November 1826.

"*Sedert primo July bevindt zich ons vaderland in een treurigen toestand, namenlyk door eene buitengewoone ziekte en sterfte, in Noord Holland, maar byzonder in Vriesland en de stad Groningen; daar in gewoone tyden te Groningen in de zeven dagen van 14 tot 20 menschen sterven, zoo was het nog in de maand October in zeven dagen tot 182—in deze maand November tot 174. Er zyn geheele buurten in die stad waarin alle huizen gesloten waren; de stedelyke regering heeft daarom verzocht dat hunne burgeren deze oude gewoonte van huissluiting en klokkeluiding wilden nalaten om de treurigheid niet te vergrooten wyl door de vele begravenissen van lyken den geheelen dag de klok moest luiden. Daar er gebrek was aan geneeskundige hulp, zyn er vele geneesheeren uit eigen wil, of van gouvernements wege naar toe gegaan alsook zyn vele bydragen aan medicynen en alle noodwendigheden door weldadige ingezetenen gezonden. Zoo is het ook in Vriesland; er zyn plaatsen waar byna de geheele bevolking ziek is; onderanderen is er eene plaats waarin maar een mensch gezond was, en de sterfte is zoo groot dat in Woudsend het 1-8 der menschen en in andere plaatsen 1-7 gestorven zyn. In Noord Holland en Amsterdam, is het zoo erg niet; doch ook veel beteekend. Alle gasthuizen zyn vol op het eiland Kattenburg en huis aan huis zyn zieken en daar gewoonlyk in Amsterdam 120 à 130 menschen sterven is het gestegen tot 232 dooden in de week, dit veroorzaakt alzoo veel duizende menschen verarming en gebrek, te meer is dit kommerlyk daar nu de winter op handen is; het is daarom dat Groot Achtb. Heeren Provinciale Staaten eene algemeene Collecte hebben aangeschreven welke in Noord Holland deze week word uitgeoeffend.*"

FROM ST. THOMAS PAPERS.

FEBRUARY 10.

(*From the 'Liverpool Advertiser,' November 25, 1826.*)

The king made known on Monday, his gracious intention of delivering, personally, from the throne, the royal speech, declaring the purposes for which the two houses of Parliament had been called together. Accordingly every preparation was made for his Majesty's reception, and upwards of fifty workmen were employed on that day, and during the night, in cleaning the staircases, new galleries, and Painted Chamber, and along which his Majesty has to pass from and to his carriage.

It being known that the splendid ceremony would take place, at an early hour crowds of persons began to collect in the open space adjoining the house, and by twelve o'clock every accessible spot was occupied. The line of road from the house, along Parliament street, Charing-cross, and Pall Mall, to St. James's Palace, was crowded with spectators, who received his Majesty with loud and reiterated cheers. It is impossible to imagine a reception more expressive of loyalty and attachment. His Majesty, we are happy to say (say the newspapers), appeared in excellent health, and acknowledged, from time to time, the enthusiastic plaudits of his subjects.

The House of Lords, the Painted Chambers, the new gallery, &c., were crowded with company soon after twelve o'clock. The peeresses and their daughters, and those admitted by peers' orders into the body of the house, never displayed a more elegant appearance.

At ten minutes before two the king arrived at the house, and at ten minutes after two, having robed, his Majesty entered, and took his seat upon the throne. The House of Commons were then summoned to the bar, in the usual form, by the Usher of the Black Rod, and having taken their station, with the Speaker at their head, his Majesty delivered the following Speech in an audible tone:—

"*My Lords and Gentlemen,*

"I have called you together at this time for the special purpose of communicating to you the measure which I judged it necessary to take, in the month of September, for the admission into the ports of the United Kingdom of certain sorts of foreign grain not then admissable by law."

"I have directed a copy of the order in council issued on that occasion to be laid before you, and I confidently trust that you will see sufficient reason for giving your sanction to the provisions of that order, and for carrying them into effectual execution.

"I have great satisfaction in being able to inform you, that the hopes entertained at the close of the last session of Parliament, respecting the termination of the war in the Burmese territories, have been fulfilled, and that a peace has been concluded in that quarter, highly honourable to the British arms and to the councils of the British government in India.

"I continue to receive from all foreign powers assurances of their earnest desire to cultivate the relations of peace and friendly understanding with me.

"I am exerting myself with unremitting anxiety, either singly or in conjuction with my allies, as well to arrest the progress of existing hostilities as to prevent the interruption of peace in different parts of the world.

"*Gentlemen of the House of Commons,*

"I have directed the estimates for the ensuing year to be prepared, and they will, in due time, be laid before you.

"I will take care that they shall be formed with as much attention to economy as the exigencies of the public service will permit.

"The distress which has pervaded the commercial and manufacturing classes of my subjects, during the last twelve months, has affected some important branches of the revenue; but I have the satisfaction of informing you, that there has been no such diminution in the internal consumption of the country, as to excite any apprehensions that the great sources of our wealth and prosperity have been impaired.

"*My Lords and Gentlemen,*

"I have deeply sympathized with the sufferings which have been, for some time past, so severely felt in the manufacturing districts of this country; and I have contemplated, with great satisfaction, the exemplary patience with which those sufferings have been generally borne.

"The depression under which the trade and manufactures of the country have been labouring, has abated more slowly than I had thought myself warranted in anticipating; but I retain a firm expectation that this abatement will be progressive, and that the time is not distant when, under the blessing of Devine Providence, the commerce and industry of the United Kingdom will have resumed their wonted activity."

His Majesty then retired, with the same state as he entered; the Commons returned to their house, and the House of Lords adjourned till five o'clock.

FROM AMERICAN PAPERS.

Baltimore, January 16.

*AFFAIRS OF PORTUGAL.*

HOUSE OF LORDS, Dec. 11.

*MESSAGE FROM HIS MAJESTY.*

(*Continued from our last.*)

Sir, it will be well for Spain, on hearing of the step that we, in consequence of the Message from His Majesty, are now taking, to consider, as I have said, how she will meet the call we are about to make. My earnest hope is, that she will meet it in such a manner as will put a stop to consequences where I devoutly wish they should stop; and I will not, therefore, pursue this portion of the subject, by arguing upon those consequences which, my hope is, may be averted. I set out by saying, that there were many reasons which induced me to think, that nothing short of a point of national honour could make desirable any approximation to the danger of war—but let me be distinctly understood as not meaning that I dread war in a good cause—and I trust, that in no other will it ever be the lot of this country to engage—that I dread war from a distrust of our powers and of our resources to meet it—No. I dread it upon far other grounds. I dread it, because I am conscious of the tremendous power which this country possesses, of pushing any war in which she may now be engaged, to consequences, at the bare contemplation of which I shudder. It will be recollected, that when, some years ago, I took the liberty of adverting to a topic of this nature, when it was referred to in this House, with respect to the position of this country at the present time, I then stated, that our position was not merely one of neutrality between contending nations, but between contending, principles and opinions—that it was a position of neutrality, which alone preserved the balance to power, the maintenance of which I believed necessary to the safety and welfare of Europe.

Nearly four years, or rather three years and a half, of experience, have confirmed and not altered, the opinion I then declared, and I still fear, that the next war in Europe if it should spread beyond the narrow compass of Portugal and Spain, will be a war of the most tremendous nature—(Hear, hear) because it will be a war of conflicting opinions; and I know, that if the interests and the honour of this country should oblige us to enter into it, as I trust we shall always do, with a firm desire to mitigate rather than to exasperate—to contend with arms and not with opinions—yet I know that this country could not avoid seeing ranked under her banners all the restless, and all the dissatisfied; whether with cause, or without cause, of every nation, with which she might be placed at variarity. I say, Sir, the consciousness of this fact—the knowledge that there is in the hands of this country such a tremendous power—(hear hear, hear)—induces me to fear as I do feel. But it is one thing "to have it Giant's strength," and another thing to cause it like a Giant." The consciousness that we have this power keeps us safe. Our business is not to seek out opportunities for displaying it, but to keep it, so that it may be hereafter shewn that we know its proper use—and to shrink from converting the impire into the oppressor.

Sir, the consequence of the letting loose of those passions which are all chained up, may be such as would lead to a scene of desolation, such as no one can, for a moment, contemplate, without horror, and such as I could never be easy upon my couch, if I had the consciousness of having, by one hour precipitated. This then, is the reason—a reason the reverse of fear—a reason the contrary of disability, why I dread the recurrence of a war. That this reason may be felt by those who are acting on opposite principles, before the time for using our power shall arrive, I would bear much, and I would forbear long, I would almost put up with any thing that did touch our national honour, rather than let slip the furies of war, the leash of which is in our hands, while we know not whom they may reach, and doubt where the devastation may end. (Continued cheering.) Such is the love of peace which the British government acknowledges, and such the duty of peace which the circumstances of the world inculcate. (Cheers from all sides.) In obedience to this conviction, and with the hope of avoiding extremities, I will push no farther the topics o this part of the address. Let us defend Portugal, whoever may be the assailants, because it is a work of duty; and let us end where that duty ends. We go to Portugal—not to rule—not to dictate—not to prescribe laws—we go but to plant there the standard of England, that there foreign dominion shall not come.

The Right Honourable Gentleman then sat down, evidently much exhausted, amid the warmest greetings from both sides of the House. He immediately rose again, and stated, the Address which he had to move, was merely an echo of His Majesty's gracious Message to the House, pledging the House to support His Majesty in any measure for the preservation and welfare of Portugal, our most ancient Ally.

Sir Robert Wilson said when His Majesty in addressing the House of Commons on the opening of the session of Parliament, declared his hopes of preserving the peace of Europe, no one doubted that the sentiment proceeded from a British king, conscious that he spoke the feelings of the people, and that he considered, the national honour and good faith as the brightest gems in his crown. But he (Sir R. Wilson,) knowing the treacherous character of one of the individuals with whom this country had to deal, felt considerable anxiety on this point, and had but little expectations that His Majesty's hopes, and the hopes of the people, would be realized. In alluding to the conduct of Spain towards Portugal, as he did a few evenings since, his only intention was to bring the matter before the House, in the confident hope that His Majesty's Ministers would do what was right with reference to it, and not to make his motion as the ground of hostility. His Majesty's Ministers had now brought this subject forward, and had told the House that Portugal would be protected by this country, under all circumstances, from foreign aggression. He had been, indeed, afraid that our government would have withheld its support from Portugal, and its interference in her behalf, until the Portuguese desertors and a Spanish army had been at the gates of her Capital, and he dreaded lest her worthiest Citizens should perish on the scaffold, or, like other sufferers in a similar cause, be compelled to seek, in a foreign land, relief, as unhappy exiles from their own. What else would have happened, if a Spanish army had reached the seat of the Portuguese government? He (Sir R. W.) had felt it his duty to take the course he had pursued; not from any unjustifiable feelings against any government, but to defend those principles of which the Right Hon. Gentleman had that evening been the able advocate. But, in some respects, the Right Honourable Gentleman had rather loosely stated the causes which compelled Portugal to apply to us for protection against the aggressions of Spain, for in his (Sir R. W.'s) opinion, there could be no question of the Portuguese deserters having been not only countenanced, but armed and equipped by Spain. How else could they have appeared with such power. But what hope, what reliance, was there to be placed on the declaration of a government and of a Sovereign—he did not wish to say harsh things—who had signed at Cadiz one day a law of amnesty which he declared was the nearest and the dearest to his heart; and on the next day with the same hand, signed an order for a proscription the most horrid and most infamous? It was vain to expect that such a being would reform. What hope was there in the faith of him who had sent to ask the Pope if it were religiously binding on him to keep an oath assenting to a Constitution which his heart abhorred? What trust could there be placed in such a one? France might be since in her professions; but so long as her troops should remain in Spain, so long must they continue to aid the machinations of the persecuting party. We were bound also to call for the evacuation of Spain by the armies of France, by a consideration of our own interests; for so long as she shall continue to occupy Spain, so long must we keep up our establishments. (Hear.) As soon ought a man to discontinue a policy of insurance on his house while an incendiary was hovering round it with a firebrand in his hand, as for Great Britain to discontinue the armaments which the occupation of Spain by France imperatively call for. (The Hon. Member here referred to the Address or Proclamation of king Ferdinand.) It was to be hoped that Ferdinand was sincere—but the House should recollect it was not against him that we were about to act, but against his Ministers, and for the protection of our Ally. The Right Hon. Gentleman had said, that a great majority of the Spanish people were favourable to an absolute government—that they hated all liberal institutions. But the Right Hon. Gent. would exuse him for disagreeing with him on that point, for he well recollected that the revolt in the Isle of Leon was followed spontaneously by a rising in every town of Spain, without a single shot being fired. The same thing would again occur if the French troops were withdrawn. The only way by which a knowledge of public opinion in Spain could be arrived at—the only occasion on which it could be seen, whether or not the Spanish people preferred a state of servility to one of independence—would be, by procuring the evacuation of that country by the army of France. He should endeavour to avoid touching upon any topic that might lead, on the present occasion, to disunion and dissension. He had only appeared at the call of Ministers, who, while they were losing no opportunity to bring the contest, if contest it could yet be called, to a successful issue, came forward to request the concurrence of the House in the measures for ensuring that success. In conducting a struggle of that nature, economy carried beyond a certain point would completely defeat its own object; but while he agreed in that opinion, he would call upon Ministers to exercise sound judgment and discretion, and to avoid burdening the people beyond an absolute necessity of the case.—It was impossible to foresee or calculate upon the issue of a war—but he would say, that never did a nation go forth to battle under more honourable circumstances.—We had God and Justice on our side—the result could not be unfavourable to us. (Cheers.)

Mr. Hume was opposed to the measure brought forward by Mr. Canning, and considered the ministry were about to plunge this country into a war most rashly.—He moved therefore that the subject be postponed for a week, and that a call of the House be made. Mr. Wood, of Praston, seconded the motion, when Mr. Baring observed, that he was surprised to find that a motion for adjournment had been offered, and that too, with as little ceremony as if the subject was on a turnpike road bill. He was still more surprised to find that Mr. Hume's motion had been seconded. He (Mr. Baring) had listened with great attention to the Rt. Hon. Gentleman (Mr. Canning.) He felt that the country would go along with the government, and that would secure adequate means. If the government did not pursue such a course, it would become absolutely contemptible. After hearing the Rt. Hon. Gentleman's speech—having given to it his utmost possible attention, even with a wish to find him wrong—to find some means of evasion—some means of escape from the conclusions and arguments of the Rt. Hon. Gentleman; he confessed that, from the beginning to the end of the Right Hon. Gentleman's brilliant speech, he had heard nothing that could enable him to frame an excuse for differing from him. (Cheers.)

Mr. Boughman said, he could not give a silent vote after the part he had taken. He did not doubt the motives of the amendment—but to approve of it he could not. He wished war could be avoided; he wished he could see how it was to be avoided. Then he should have a mind more equable to listen to the calculations about cost, but there were times when it would be equally disgraceful to individuals and governments, to hesitate and compute items. The Treaties were binding—they could not be avoided; but the Treaty was termed improvident. That would have been a good argument in 1815; but it ought not to be made now.—(Hear.) It was impossible to deny the force of the obligations. If they were violated, what would henceforth be said to us? Why, that we kept no faith; that it was useless to treat with us; that we broke our treaties whenever it suited our purpose. And how could we deny its accuracy? The argument was preposterous. He was astonished to hear from his Hon. Friend, Mr. Hume,) that we should forfeit our national faith because our finances were not in a state to go to war. Even if the country were willing to submit to the degradation, the question was whether for a precarious, disgraceful postponement of war, they would incur the certainty of meeting with loss of character. (Hear, hear.) And they would find that the risking a small sum now would probably be repaid with compound interest by preventing a war that would be infinitely more expensive. (Hear.) He was one of those who held that we were bound over, under heavy recognizances by our debt, to keep the peace; but even if the present measure should fail in preventing war, now that we had such truly English feeling governing our foreign affairs, and avowedly the organ of our government, we had a bulwark which, if it did not enable us to meet the world in arms, made it eminently improbable that we should ever have that world meet in arms. If it should happen, which God forbid, while the government acted on those principles, and this country was true to itself, he, for one, had no fear for the result. (Immense cheering.)

Mr. Bright said the measure he feared must be considered preparatory to an extensive war. He had read the treaties referred to by the Right Hon. Gentleman, (Mr. Canning,) and did not think that they bore his interpretation. There was no evidence that Spain was waging war with Portugal; and if there was, the treaty bound us to wage war with Spain with all our might, which we were not going to do. We were merely going to take military possession of Portugal; in a manner of an armed neutrality.

Mr. Secretary Canning.—I do not intend to occupy the House with a reply, but there have been two or three objections taken by Hon. Gentlemen which I should be sorry to leave unanswered. I admit I understated the case against Spain—I did so purposely—I did so decidedly. I wished to show no more of her conduct than was sufficient to establish the casus fœderis, but not to state so much as would make it impossible for Spain to avoid war. The Hon. Gentleman who spoke last, wishes in his great love for peace, to do that which would make war inevitable. He would not interfere now—he would wish to tell Spain, "you have not done enough to rouse us—you have given no cause of offence—I think nothing of your hovering over my frontiers—I think nothing of your coming in arms, of your ravaging my plains, and carrying destruction in my cities—I think nothing of your collecting knots of conspirators, and of your supplying them with food, clothing, and arms—nothing of your training them, supplying them with Spanish stores, and of your sending them into Portugal. I will not stir for all these things; but, in order to keep the peace of Europe, which I so dearly love, I call on you to make a declaration of war, and then, I'll come and fight you." (Laughter.)—That is the effect of the Hon. Member's speech—that his contrivance to keep the peace. The more clumsy contrivance of government has been, to warm the Spanish authorities that they were known to mediate disturbance in Portugal.—His Majesty's Ministers said to them—"Beware of your proceedings, for we are sure to avenge your deed: it is with you to determine if the present misunderstanding shall end in open hostilities."

In the meantime the question is open to any means of reconcilement; and whether Ministers or the Hon. Gentleman are right; whether we ought to have endeavoured to obtain the grand object of his chivalrous imagination, a trial of that question upon a tented field, and in a listed battle—if it was really our duty, as we ourselves apprehend, to nip the disorder in the bud; or if, according to the Hon. Gentleman, we ought to let it grow up to maturity, in order to mow it down with the more magnificent scythe of war,—I leave the House to determine.—(Laughter and cheers) It has been complained that no papers have been laid before the House; so that the facts which call for our interference might be made as notorious as the noon day sun. It should be remembered, that if this course had been taken, if an act of unmistakeable hostility on the part of Spain, had been demonstrated by papers laid on the table of the House, Spain would have been precluded from that *locus penitentide* which I was desirous to leave her. I did not wish to cut off all means of retreat; to drive Spain into a corner from which she could have no escape.

I hope I have sufficiently explained the reasons why I understate the case against Spain. With the knowledge which my official situation necessarily gives me, I make a statement to the house such as I judge will be sufficient to answer my purpose. It is for the house in general to judge whether I have succeeded. My hon. friend, if he ask at the proper time, (should that time arrive) will be convinced that it is not from want of evidence that my statement is not so full as he wished it to be. An amendment has been made upon the original proposition, and it has been justified by a reference to a declaration which I made some years ago; when I stated, that it would be exceedingly onerous for this country to engage in war—which declaration has been supposed to be inconsistent with the measure which I now propose. The variation between the two cases upon which I ground the difference of conduct, is, that in the one instance I maintained that war was to be avoided, when we were not obliged to engage in it; whereas in the present case, I say, that unless it can be averted by seasonable demonstrations on the part of this country, war cannot be avoided. I do not, therefore, change my opinions, as to the desirableness of peace, nor do I the less deprecate the necessity of war; but I say that, in the former instance, though in the opinion of some respectable persons in and out of parliament, it might have been politic to embark in war, my argument was, that we were not bound by any engagement of good faith or honor to engage in war—that our choice, in short, was free, and being free, my choice was for peace.

(*To be Continued.*)